

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců: a) I. O.
 b) N. O.
 oba státní příslušností Gruzie
 oba bytem P.
 oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
 sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
 sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2017 č.j. OAM-570/ZA-ZA11-ZA02-2016 a o žalobě žalobkyně b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2017 č.j. OAM-440/ZA-ZA11-ZA02-2016

takto:

- I. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 1. 2017 č.j. OAM-570/ZA-ZA11-ZA02-2016 se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

II. Žaloba žalobkyně b) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 1. 2017 č.j. OAM-440/ZA-ZA11-ZA02-2016 se zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce a) se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Žalobkyně b) se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu.
2. V žalobách žalobci namítali porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby měli dále za to, že správní orgán porušil § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobci namítali, že žalovaný nesprávně posoudil skutkové okolnosti jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany v České republice a že ze zjištěných skutečností dospěl k nesprávnému závěru, když jim neudělil mezinárodní ochranu. Vycestování by jim mohlo způsobit újmu představující nelidské nebo ponižující zacházení, což je v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy, a to s ohledem na jejich zdravotní stav. Žalovaný se pak hlouběji nezabýval jejich špatným zdravotním stavem, situací ve věci poskytování zdravotní péče, špatnou diagnostikou lékařů v Gruzii, nevzal v potaz možnost udělení doplňkové ochrany. Žalovaný podle žalobců nevycházel ze všech skutečností při zjišťování kvality zdravotní péče v Gruzii, opomenul, že za poskytování zdravotní péče se platí v hotovosti a vysokou částkou. Podle žalobců je kvalita zdravotní péče špatná.
4. Dále se žalovaný hlouběji nezabýval rodinnými vztahy žalobců, oba žalobci nejsou zdravotně na tom nejlépe. Synové žijí v České republice dlouho, mají zde trvalý pobyt, vytvořili si zde kontakty a vztahy, a proto zde není důvod pro to, aby se vraceli do Gruzie. Žalobci jsou toho názoru, že jim měl být udělen alespoň humanitární azyl, v případě žalobkyně doplňková ochrana, aby mohla být s rodinou, která by se o ni postarala.
5. Žalobci se domnívají, že žalovaný vůbec nezohlednil individuální okolnosti jejich případu, zejména skutečnost, že chtějí být s rodinou, nechťejí se vrátit do Gruzie, přičemž žalobce se musí starat o svoji manželku. Nesouhlasí s napadenými rozhodnutími a považují je za nezákonná, nepřiměřená a nesprávná.
6. Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám nesouhlasil s jejich obsahem a považoval je za neopodstatněné. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobci, přihlédl k nim a v napadených rozhodnutích se s nimi dostatečně vypořádal. Shromáždil adekvátní informace o zemi původu a zdravotním systému v zemi a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. Dodržel procesní postupy, řádně a úplně zjistil skutkový stav a na základě toho kvalifikovaně rozhodl. V podrobnostech odkázal na správní spisy. Navrhl žaloby pro jejich nedůvodnost v plném rozsahu zamítnout.

7. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), když žalobci s takovým postupem výslovně souhlasili a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyslovil nesouhlas.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s., při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Ve správních spisech se pro danou věc nachází tyto podstatné dokumenty: opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 19. 6. 2016 a ze dne 4. 5. 2016, údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 22. 6. 2016 a ze dne 9. 5. 2016, pohovory k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 6. 2016 a ze dne 9. 5. 2016, informace z CIS, vyjádření ke zdravotnímu stavu ze dne 23. 8. 2016, informace MZV ČR č.j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 a č.j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, zpráva Human Rights Watch 2016-Gruzie ze dne 27. 1. 2016, výroční zpráva Freedom House 2016-Gruzie ze dne 27. 1. 2016, zpráva Amnesty International „Rozsudky smrti a popravy v roce 2015“ z dubna 2016 a z informace belgického úřadu pro cizince (IBZ) z 27. 6. 2014 – Dostupnost zdravotní péče.
10. Ze správních spisů je zřejmé, že žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jsou u každého z nich již druhé v pořadí. Poprvé žádali žalobci o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 6. 2015, rozhodnutími žalovaného ze dne 17. 9. 2015 č.j. OAM-546/ZA-ZA14-ZA14-2015 a č.j. OAM-541/ZA-ZA14-ZA14-2015 jim nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žaloby, které byly proti rozhodnutím podány, byly Krajským soudem v Hradci Králové rozsudky ze dne 6. 1. 2016 č.j. 29 Az 46/2015-17 a č.j. 29 Az 47/2015-15 odmítnuty. Nejvyšší správní soud pak kasační stížnosti odmítl.
11. Žalovaný napadenými rozhodnutími ze dne 6. 1. 2017 č.j. OAM-570/ZA-ZA11-ZA02-2016 a č.j. OAM-440/ZA-ZA11-ZA02-2016 žalobcům mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, a) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, b) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že žalobci nebyli ve vlasti pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak žalobci v řízení před žalovaným ani před zdejším soudem nenamítli takovou okolnost, pro niž by bylo možno uzavřít, že by žalobci mohli mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud proto dospěl k závěru, že v případě žalobců není naplněn žádný z důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.
15. Žalobci namítali, že jim měl být udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

16. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svých rozsudcích ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32, kde je uvedeno: „K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“ K soudnímu přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č.j. 6 Azs 6/2018-33, v němž uvedl: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS)...

Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí č.j. OAM-570/ZA-ZA11-ZA02-2016 na s. 5 ohledně žalobce a) uvedl, že se zabýval pouze změnami zdravotního stavu, které u žalobce a) nastaly od skončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. ode dne 17. 9. 2015, kdy bylo v předchozím řízení vydáno prvoinstanční rozhodnutí; žalovaný vycházel z žalobcem a) doložených lékařských zpráv, které byly vydány po dni vydání prvoinstančního rozhodnutí, a dále z vyjádření ke zdravotnímu stavu jmenovaného, které si na základě jeho předchozího souhlasu vyžádal. Ošetřující praktická lékařka žalobce a) ve své odpovědi ze dne 23. 8. 2016 uvedla, že jeho aktuální zdravotní stav je stabilizovaný, je však nutno jej dispenzarizovat na urologii; žalobce a) byl toho času schopen transportu do země původu. Vzhledem k jeho věku lze do budoucna očekávat nejrůznější komplikace. Žalovaný dále uvedl, že z žalobcem a) doložených lékařských zpráv je mu známo, že žalobce a) podstoupil dne 2. 10. 2015 laparoskopické odstranění žlučníku. Z doložené propouštěcí zprávy vyplývá, že žalobce a) byl hospitalizován v období od 1. 10. do 3. 10. 2015. Ze zprávy rovněž mj. vyplývá, že tento zákrok proběhl bez komplikací a žalobce a) byl propuštěn v celkově stabilizovaném stavu do domácího ošetřování. Z žalobcem a)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

doloženého průvodního listu k vyšetření ze dne 2. 6. 2016 vyplývá, že žalobce a) má potíže s prostatou, jinak se s ničím závažným neléčí. Z průvodního listu k vyšetření ze dne 22. 11. 2016 plyne, že žalobce a) trpí bolestmi ramenních kloubů a je sledován pro problémy s prostatou (benigní hyperplazie prostaty). Z žádné z doložených lékařských zpráv vydaných po skončení předchozího řízení naopak nevyplývá, že by žalobce a) v předmětném období byl dále hospitalizován z jiného důvodu. Ze zpráv rovněž nevyplývá, že by se žalobce a) kdykoliv v předmětném období nacházel v akutním ohrožení života a zdraví. Z těchto důvodů je žalovaný toho názoru, že zdravotní stav žalobce a) je úměrný jeho věku a nelze jej tedy považovat za případ hodný zvláštního zřetele. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit.

18. V napadeném rozhodnutí č.j. OAM-440/ZA-ZA11-ZA02-2016 žalovaný na s. 5-6 ohledně žalobkyně b) rovněž uvedl, že se zabýval pouze změnami zdravotního stavu, které nastaly od skončení jejího předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. ode dne 17. 9. 2015, kdy bylo v předchozím řízení vydáno prvoinstanční rozhodnutí. Žalovaný vycházel z lékařských zpráv doložených žalobkyní b), které byly vydány po dni vydání prvoinstančního rozhodnutí, a dále z vyjádření k jejímu zdravotnímu stavu, které si na základě jejího předchozího souhlasu vyžádal. Z vyjádření ke zdravotnímu stavu žalobkyně b), jež vydala lékařka Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra na základě zdravotní dokumentace za období, kdy žalobkyně b) pobývala v Příjímacím středisku Zastávka (tj. v období 4. – 10. 5. 2016), vyplývá, že žalobkyně b) netrpěla akutním onemocněním ohrožujícím život a byla schopna transportu do vlasti bez nutnosti zvláštních opatření na zavedené medikaci. Z vyjádření ošetřující praktické lékařky žalobkyně b) ze dne 23. 8. 2016 plyne, že žalobkyně b) je ve stabilizovaném zdravotním stavu; lékařský dohled je nutný vzhledem k věku a změnám na páteři a kyčelních kloubech. Toho času byla žalobkyně b) schopna transportu do země původu. Z žádné z doložených lékařských zpráv vydaných po skončení předchozího řízení naopak nevyplývá, že by žalobkyně b) byla z důvodu zdravotních potíží hospitalizována. Vždy byla pouze ambulantně ošetřena a poslána domů. Z uvedených zpráv rovněž nevyplývá, že by žalobkyně b) byla kdykoliv během svého pobytu na území České republiky v akutním ohrožení svého života. Žalovaný také poukázal na doporučení z žalobkyní b) doložené lékařské zprávy ze dne 23. 9. 2016, kde lékař rehabilitačního oddělení doporučil žalobkyni b) pokračovat v rehabilitaci ve formě pohybu (3 km denně), plavání a cyklistiky. Podle žalovaného právě toto lékařské doporučení zcela jasně ilustruje, že aktuální zdravotní stav žalobkyně b) je uspokojivý a ta je s ohledem na svůj věk schopna vykonávat každodenní činnosti.
19. Žalovaný v případě obou žalobců uzavřel, že jejich zdravotní stav není natolik špatný, aby bylo možno hovořit o případě hodném zvláštního zřetele.
20. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu v případě žalobců nedošlo k naplnění neurčitěho právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. I kdyby však tento prostor pro správní uvážení žalovaného byl otevřen, soud podotýká, že v daném případě jsou odůvodnění rozhodnutí žalovaného srozumitelná, pochopitelná a soud s nimi souhlasí, protože soud nedospěl k závěru, že by došlo k případnému překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Soud uvádí, že byt

žalobci mají jisté zdravotní komplikace, tyto zdaleka nejsou natolik zásadního charakteru, že by žalobci měli být v ohrožení života či takovém stavu, který by představoval případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Nelze přisvědčit námitce žalobkyně b), že žalovaný měl pochybit, když na základě doporučení rehabilitačního lékaře vydedukoval, že žalobkyně b) má dobrý zdravotní stav. Soud k tomu uvádí, že jestliže podle lékařské zprávy ze dne 23. 9. 2016 lékař rehabilitačního oddělení doporučil žalobkyni b) pokračovat v rehabilitaci ve formě pohybu (3 km denně), plavání a cyklistiky, pak je zjevné, že zdravotní stav žalobkyně b), která by měla být schopna takové pohybové aktivity (a dokonce je jí doporučena), není natolik závažný, že by byla v ohrožení života či byl dán jiný důvod pro závěr o tom, že jde o případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Zdejší soud na rozdíl od žalobců neshledal žádné pochybení při rozhodování žalovaného o udělení humanitárního azylu žalobcům.

21. Zdejšímu soudu bylo dne 11. 12. 2018 doručeno podání, v němž žalobci namítli (a přiložili lékařské zprávy), že žalobce a) uvádí bolesti v pravém třísele, přičemž je nutná do budoucna další kontrola a vyšetření, a dále odkázali na kopie ambulantních nálezů ze dne 4. 12. 2018 a 11. 12. 2018 s diagnózou tříselná kýla. Soud k tomu uvádí, že tato diagnóza je jistě nepříjemná, avšak Městský soud v Praze ji nepovažuje za život ohrožující, resp. nejedná se o natolik závažný stav, který by představoval případ zvláštního zřetele hodný, a tedy nejsou naplněny podmínky udělení humanitárního azylu žalobci a) ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z těchto důvodů soud považoval za nadbytečné provádět dokazování lékařskými zprávami přiloženými k podání žalobců ze dne 11. 12. 2018.
22. Městský soud v Praze podotýká, že jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho usnesení ze dne 21. 8. 2018 č.j. 9 Azs 209/2018-30), ani existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu (viz též např. rozsudky ze dne 28. 4. 2011 č. j. 1 Azs 5/2011-36 nebo ze dne 8. 1. 2009 č. j. 2 Azs 66/2008-52). Důvodem pro udělení humanitárního azylu tedy není ani skutečnost, že se na území České republiky nacházejí rodinní příslušníci žalobců.
23. V § 14a zákona o azylu je stanoveno:
„(1) Doplnčková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
24. Soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že v případě žalobců nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, neboť trest smrti byl v Gruzii zcela zrušen.
25. Pokud pak jde o důvod udělení doplnčkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k žalobcům namítané nedostatečné úrovni zdravotní péče v zemi původu

(Gruzii), zdejší soud odkazuje na obecné závěry konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho usnesení ze dne 2. 8. 2018 č.j. 6 Azs 98/2018-22:

„Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). Nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, tato by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89). Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, Paposhvili proti Belgii, stížnost č. 41738/10, do určité míry zmírnil dříve vyžadovaný práh pro aktivaci čl. 3 Úmluvy v případě tzv. „zdravotních případů“ (srov. rozsudky ze dne 2. 5. 1997, D. proti Spojenému království, stížnost č. 30240/96, a ze dne 27. 5. 2008, N. proti Spojenému království, stížnost č. 26565/05). ESLP ve věci Paposhvili proti Belgii (cizinec s leukémií) dospěl k závěru, že pod „velmi výjimečné případy“ může spadat i vážně nemocná osoba, u které by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představoval riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. (srov. odst. 183 rozsudku ve věci Paposhvili proti Belgii). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že nadále však platí, že pro aktivaci čl. 3 Úmluvy se musí jednat o velmi výjimečné případy.“

26. Žalovaný v této souvislosti na s. 7-8 rozhodnutí č.j. OAM-440/ZA-ZA11-ZA02-2016 zrekapituloval zdravotní stav žalobkyně b) (viz též výše) a co se týče úrovně zdravotnictví v zemi jejího původu, vyjádřil se k námitce žalobkyně b), že nevěří gruzínským lékařům, což ilustrovala několika případy ze své rodiny, kde podle ní gruzínští lékaři pochybili. Žalovaný konstatoval, že v průběhu předešlého řízení se žalobkyně b) ani náznakem nezmiňovala o tom, že by gruzínským lékařům nevěřila, naopak na s. 2 protokolu o pohovoru ze dne 17. 6. 2016 na dotaz, zda měla ve vlasti potíže s dostupností zdravotní péče, výslovně uvedla: „Ne, nikdy se mi nic takového nestalo.“; žalobkyně b) také nezmiňovala, že by gruzínské lékaře vinila ze smrti své matky, která podle jí poskytnutých informací zemřela patrně již v roce 2007. Žalovaný uzavřel, že tvrzení žalobkyně b) je účelové, neboť je zcela v rozporu s jejími předchozími výpověďmi; nadto jej nelze považovat ani za novou skutečnost v řízení, neboť žalobkyni b) by musely být uvedené skutečnosti známy již během předchozího řízení a ta tedy měla možnost i povinnost je během předchozího řízení uvést. Ohledně úrovně poskytované zdravotní péče v Gruzii žalovaný vycházel z Informace belgického úřadu pro cizince ze dne 27. 6. 2014, ze které vyplývá, že zdravotní systém Gruzie poskytuje občanům jak primární, sekundární (specializovanou), tak i terciální zdravotní péči. Belgický úřad pro cizince v rámci primární zdravotní péče výslovně zmínil zdravotní a sociální péči o starší osoby a služby pro posílání ke specialistům. Ohledně dostupnosti sekundární zdravotní péče zpráva mj. zmiňuje, že poskytovatelé tohoto druhu péče se nacházejí především v městských oblastech. K tomu žalovaný připomněl, že žalobkyně b) uvedla jako své poslední místo bydliště ve vlastní hlavní město Gruzie Tbilisi. Problémy s dostupností a kvalitou mohou být u terciální zdravotní péče, za kterou lze považovat vysoce specializované lékařské zákroky (transplantace, umělé oplodnění atd.); tento druh péče však žalobkyně b) vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nepotřebuje. V Gruzii existuje systém veřejného i komerčního zdravotního pojištění. Mezi skupiny osob, které spadají do sociálních

programů zdravotního pojištění, patří mj. sociálně slabé osoby a osoby v důchodovém věku. Osoby, které nespádají do systému bezplatného zdravotního pojištění, mohou získat komerční zdravotní pojištění, které je částečně spolufinancováno ze strany státu. Zdravotní péče v Gruzii je obecně poskytována s různou úrovní finanční spoluúčasti pacienta. Ačkoliv je možné říct, že systém zdravotní péče v Gruzii s největší pravděpodobností nedosahuje kvalit zdravotního systému v České republice, nejedná se o natolik propastný rozdíl, aby bylo v případě jejího návratu do vlasti možné hovořit o nebezpečí vážné újmy ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Podle žalovaného zdravotní stav žalobkyně b) svou závažností nedosahuje takového stavu, kdy by bylo možné v případě návratu žalobkyně b) do vlasti hovořit o nebezpečí vážné újmy ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. K podobným závěrům i ve vztahu k žalobci a) pak žalovaný dospěl na s. 7-8 napadeného rozhodnutí č.j. OAM-570/ZA-ZA11-ZA02-2016.

27. Městský soud v Praze se s odkazovanými odůvodněními napadených rozhodnutí ztotožňuje a dodává, že podobné hodnocení žalovaného ve vztahu k úrovni zdravotní péče v Gruzii (rovněž s odkazem na Informaci belgického úřadu pro cizince ze dne 27. 6. 2014) aproboval i Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 8. 11. 2017 č.j. 41 Az 5/2017-85, jakož i následně Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 29. 3. 2018 č.j. 9 Azs 442/2017-36.
28. Žalovaný dle závěru soudu v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci (a dostatečně a řádně se zabýval zdravotním stavem žalobců), tedy nedošlo k žalobci namítanému porušení § 3 a § 50 správního řádu; stejně tak nemůže obstát námitka porušení § 68 správního řádu, neboť žalovaný své závěry v obou napadených rozhodnutích řádně a v dostatečném rozsahu odůvodnil. Soud v této souvislosti podotýká, že žalobci zůstali pouze u obecných tvrzení a nepřednesli (a tím spíše neprokázali) žádnou konkrétní okolnost, která by zpochybnila skutková zjištění žalovaného (popřípadě jím přijaté právní závěry) jak ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobců, tak i ve vztahu k úrovni zdravotní péče v Gruzii. Jedinou výjimkou je žalobci odkazovaná informace o Gruzii zveřejněná na webových stránkách Ministerstva zahraničních věcí, z níž žalobci citovali: *„Zdravotní péče v Gruzii je obecně na nízké úrovni, ve venkovských oblastech je přímo katastrofální. Týká se to zejména vybavení zdravotnických zařízení a nemocničního komfortu, úroveň lékařů je zpravidla na slušné až dobré úrovni. V Tbilisi i některých větších městech se však již objevila zdravotnická zařízení zřízená ze zahraničních investic, která již mají dobrou úroveň – jsou však drabá. Vzhledem k platbám v hotovosti není výjimkou, že zdravotnické zařízení má u solventních pacientů zájem provádět i úkony, které nejsou úplně nezbytné.“* Z žalobci citované pasáže však vyplývá, že zdravotnická zařízení ve větších městech včetně hlavního města Tbilisi (jež bylo právě bydlištěm žalobců) mají dobrou úroveň. Namítali-li žalobci, že za poskytování zdravotní péče se v Gruzii platí v hotovosti a vysokou částkou a že žalobci nejsou schopni získat peníze tak, aby mohli zaplatit nákladné operace a za zdravotní péči, soud podotýká, že taková okolnost není důvodem udělení doplňkové ochrany. K tomu Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018 č.j. 1 Azs 421/2017-29 týkající se rovněž situace v Gruzii: *„Ze spisového materiálu však vyplývá, že základní zdravotní péče je garantována všem občanům.... Omezení přístupu k nadstandardní zdravotní péči nelze považovat za azylově relevantní skutečnost. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu. Omezené prostředky*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

stěžovatele na brazení zpoplatněné nadstandardní zdravotní péče v zemi původu nelze vykládat jako mučení ani nelidské či ponižující zacházení ze strany domovského státu (srov. rozsudek ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 259/2016 – 18).“

29. Ze shora uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobců nedošlo k naplnění důvodu udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Z týchž důvodů nemohou obstát ani námitky žalobců o porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
30. Zdejší soud pak v případě žalobců ve shodě s žalovaným neshledal ani naplnění důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Závěr žalovaného, že v zemi původu žalobců neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobcům za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, ostatně nezpochybnili ani žalobci v průběhu řízení před soudem.
31. Vycestování žalobců dle závěru soudu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, pročez není naplněn důvod udělení doplňkové ochrany žalobcům dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobcům podle zdejšího soudu nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobců.
32. V této souvislosti Městský soud v Praze poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 26. 10. 2017 č.j. 2 Azs 270/2017-40: „*Nejvyšší správní soud dále odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, v němž konstatoval, že „[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“ Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25).“*
33. Žalobci jakožto manželé mohou vést svůj soukromý a rodinný život na území Gruzie. Synové žalobců sice žijí v České republice, soud však podotýká, že jsou oba dospělí (narození v letech 1982 a 1983) a oba jsou gruzínské státní příslušnosti; těmto synům tak nic nebrání navštěvovat své rodiče v Gruzii, příp. s nimi bydlet v zemi původu. Pokud pak jde o žalobci namítanou skutečnost, že jeden z jejich synů má s občankou České republiky dítě, jež má rovněž české státní občanství, soud uvádí, že ani tato skutečnost nebrání návštěvám žalobců ze strany jejich dětí, popř. vnoučete na území Gruzie. Městský soud v Praze doplňuje, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními*

závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č.j. 4 Azs 142/2016-41). Napadenými rozhodnutími žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana, nedošlo však k jejich správnímu vyhoštění. Po vycestování z České republiky tak žalobci mohou žádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Zásah do soukromého a rodinného života žalobců neudělením mezinárodní ochrany tedy nelze považovat za nepřiměřený ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

34. Ze shora uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobců není naplněn žádný z důvodů udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
35. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žaloby důvodnými, a proto je dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.